

УОЛТ УИТМАН ПЕСЕН ЗА ОТВЕТНИКА

Превод от английски: Владимир Свинтила, 1992

chitanka.info

Сега послушай утринния ми романс,
 аз ще ти кажа всички знаци на Ответника.
 За градовете и за фермите аз пея,
 както са прострени в слънчевата светлина пред
 мен.

При мене идва млад човек с послание от брат си,
 отде да знае младият човек подробности за своя
 брат?
 Кажу му да ми прати своите знаци.

Пред младия заставам аз лице в лице и взимам
 дясната му
 в мойта лява, лявата му в мойта дясна длан и
 отговарям
 тъй за брат му и за хората, и отговарям вместо
 този,
 който отговаря сам на всички и изпращам тези
 знаци.

Него всички го очакват, нему всички му отстъпват,
 думата му е решителна и е последна, приемат
 го,
 във него се пречистват, във него виждат себе си
 и сякаш в светлина във себе си го потопяват
 и той във себе си ги потопява. Красивите жени,
 високомерните народи, законите, пейзажа,
 хората,
 дълбоката земя със атрибутите си, неутихващият
 океан

(тъй казвам аз във моя утринен романс),
 всички радости и собствениности, и пари, и всичко
 придобито със пари, най-хубавите ферми,

потта на другите, посевите (и неминуемо той
жъне),
най-благородните, най-скъпи градове,
съзиждани,
изграждани от други (и той живее в тях), на други
нищо,
всичко е за него, далечното и близкото са
негови,
и корабите дето се отдалечават, несекващите
гледки,
ходенето пеш са негови, ако въобще са нечи.

Поставя той нещата в позите, които са заели,
оставя настоящето от него да пониква,
със пластичност и любов той разполага своите
времена,
реминисценции, родители, сестри и братя,
сдружения,
заетост, политика, че другите след тях да не
успеят
да ги посрамят и нито да помислят да ги
подчинят.

Този е Ответникът! Каквото може да се отговори,
отговаря,
каквото не — той сочи, че не може да се отговори.

Човекът е предизвикателство и зов
(излишно е да се прикриваш, чуваш ли шегите и
смеха?

Чуваш ли и ироничното им ехо?)

Книгите, приятелствата, философите,
свещениците,
действията, удоволствията, гордостта се
блъскат

да дадат задоволителен ответ — той сочи
удовлетворението,
сочи той и тези, дето продължават да се
блъскат.

Какъвто да е полът му, какъвто и да е сезонът
мястото,
той ходи неуморно благородно, непокорно денем
или нощем, той има ключа за сърцата, за него
отговорът
е на молещите се ръце, положени върху
главата.

Навсякъде е срещан със добре дошъл, приливът на
красотата
не е по-добре дошъл и не е повече всеобщ,
отколкото
е той, лицата, покровителствувани от него денем,
или с които е прекарал нощите, са истински
блажени.

Всяко съществуване си има своя реч и всяко нещо
има своя реч или език, той стапя всичките езици
в своя и го излива върху хората, и всеки го превежда,
и всеки той превежда със езика му ако едната
част
не се съединява с другата, той гледа как да ги
сглоби.

Той казва всекиму без оглед сана му: „Как си,
приятелю?“
и на президента, когато този дава приеми, му
казва,
и казва „Братко, добър ден!“ на Къдж с мотиката в
полетата
със захарната тръст, и всички го разбират,

Той ходи с пълна непринуденост из Капитолия,
разхожда се в Конгреса и народните
представители
си споделят: „Явява се нов равен!“

Тогава пък механикът го взема за механик,
войникът за войник, морякът мисли, че е скитал по
морето,
писателя го взема за писател, артистът за артист
работниците виждат, че може да работи с тях, че
ги обича,
каквато да е работата, вършил я е или ще я върши,
каквато да е нацията, може да намери в нея братя
и сестри!
От англичани взет е за човек с английско потекло,
евреите го смятат за евреин, русинът за русин —
обикновен и близък, всекиму достъпен.

Когато да погледне в кафенето, той се обажда,
италианецът или французинът са убедени,
немецът е убеден, испанецът е убеден,
островитянинът
кубинец също, морякът или инженерът, който
служи
в езерата или някъде по Мисисипи, Сент Лорънс,
Сакраменто
или Хъдзън, или Поманук го викат.

Чистокръвният аристократ признава съвършено
чистата му кръв,
предизвикателният, проститутката,
ядосаният, просякът
открива себе си във неговите настроения, той
странно
ги преобразява, те повече не биват подлеци,
не могат да узнаят себе си, така, са извисени.

Указанията и табелката на времето,
по свършеното му здраве
разпознават майстора сред философите,
времето без да престава да тече посочва себе си на
части,
това, което сочи пък поета, е приятната
компания
певци и техните слова, словата на певците са
минутите
и часовете на лъчите и на мрака, но словата
на авторите на поеми са изобищо светлина и мрак,
творецът на поеми сам установява правдата,
реалността, безсмъртието, погледът му вътре във
нещата
и мощта му обхващат всичките неща и целия
човешки род,
той е славата, екстрактът на нещата и цялото
човешко племе.

Певците не пораждат, поетите пораждат!
Певците са добре дошли, разбрани са и често се
явяват
но рядък е денят а също тъй и
местораждането
на твореца на поеми, на Ответника.
(Не всеки век, не всяко петвековие
съдържат по един подобен ден, и както и да се
наричат.)

Певците в следващите се едно след друго като
часове столетия
може да са с мними имена, но всяко тяхно име,
то е име на певец, името на всеки е певец-око, певец-
ухо,
певец-глава, певец-възлюбеност, певец-среднощ,
певец-приемна и певец-любов, певец-съдба и все
такива.

През цялото туй време и през всички времена
очакват

думите на истински поеми, слова на истински
поеми,

това не само се харесва, поетите, действителните,
те не следват красотата, те са възвишените
създатели на красота, величието на децата
произхожда

от величието на бащите и на майките,
слова от истински поеми — това са шапчици
указващи

за благородство, те аплодисменти са за
науката.

Инстинкт божествен, широта на погледа, закон на
разума,

прекрасно здраве, загрубялост на телото
и затвореност във себе си, радост, слънчев ден,
приятен въздух, туй са думи от поеми.

Морякът, пътешественикът са по-долу
от твореца на поеми, от Ответника,
зидарят, земемерът, химикът, френологът и
художникът

стоят по-долу от твореца на поеми, от
Ответника.

Слова от истински поеми дават на човека повече
отколкото поемите, те позволяват да си
правите сами

поеми, религии, политики, войни, примирия,
държание,

история, есета, ежедневието и всичко друго,
те балансират чиновите, цветовете, расите и пола,
те не търсят красота, самите те са
търсените,

завинаги във досег с тях или пък непосредствено до
тях

ги следва красотата, страстното желание,
готовността и нуждата от обич.

Те не подготвят за смъртта, но те не са финал,
по-скоро са начало, на него и на нея те не носят
край,

нито доволство, нито пълнота, когато грабнат те
го грабват

във пространството, да види там
зараждането

на звездите и да научи нещо си от смисъла, да го
захвърлят

във простора с абсолютна вяра, да го понесат
в неспирни кръгове, та тъй да няма никога покой
отново.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.